

heid aanduiden met verschillende naam en onder verschillend aspect.

Tegenover deze overeenkomst van Verbond en Koninkrijk is het verschil des te opvallender. Ik noemde dat reeds: Verbond is het woord voor het Oude Testament, Koninkrijk voor het Nieuwe Testament. Bij Verbond ligt meer nadruk op de gemeenschap (van God met den mensch), bij Koninkrijk op de heerschappij (van God over den mensch). Het Verbond betekent dat God met den mensch in gemeenschap treedt, en in dien weg komt God weer tot heerschappij over den mensch. (En wordt die heerschappij ook door den mensch erkend.) En nu gezien in het raam van de geschiedenis der Godsopenbaring de periode van het Koninkrijk volgt op de periode van het Verbond, kunnen we zeggen: Het Verbond der genade heeft als doel het Koninkrijk der genade op te richten. Dat doel heeft de prediking van het Verbond nu nog.

Adam's breken van het Verbond is het ontkennen van Gods heerschappij. God geeft dan den kosmos over aan den satan. Satan is de vorst der wanorde — dat breekt in alles de orde Gods in den kosmos af. In Christus herstelt God de gemeenschap met den mensch — en daarin met den kosmos. De breuk tusschen God en den kosmos loopt over den mensch, maar het herstel van de breuk ook, in den Middelaar. De Vleeschwording des Woords is een zeer belangrijk moment in het herstel der gemeenschap. Het heet dan ook dat 't Koninkrijk nabij gekomen is. Nabij — 't is er dus nog niet. Als Christus in Zijn offer de gemeenschap hersteld heeft en na Zijn opstanding is opgeklimmen tot Gods troon — dan is het Koninkrijk er. Nog altijd regeert Christus, uit den hemel, door Zijn Geest op de aarde, met het Woord. En herstelt daarin de gemeenschap met het doel het Koninkrijk Gods tot de volkomenheid te brengen, die het na den jongsten dag hebben zal.

We kunnen nu betreffende de vergelijking van Verbond en Koninkrijk in de brieven van Paulus tot een conclusie komen. Het Koninkrijk is het herstellen van de heerschappij Gods in den kosmos door Christus. Dat doel wordt bereikt door 't herstel van het Verbond. Maar nu heeft ook 't Koninkrijk dezelfde grenzen als 't Verbond. Het Verbond belooft den mensch Gods gemeenschap in heel zijn leven. En het Koninkrijk eischt van den mensch de erkenning van Gods heerschappij in heel het leven. De eisch van het Koninkrijk geldt niet alleen voor „geestelijken arbeid“, maar arbeid in het Koninkrijk Gods is arbeid in het gansche leven, verricht in de erkenning van Christus' Koningschap. Niet een deel van onze arbeid, maar al onze arbeid is, zóó verricht, arbeid in het Koninkrijk Gods.

L.

H. J. W.

UIT DE SCHRIFT

De boetgezant — Gods laatste geschenk.

En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen profeteeren duizend twee honderd zestig dagen met zakken bekleed.

Openb. 11: 3.

De werkelijkheid, die de Openbaring aan Johannes ons voorhoudt is, dat de wereld zich niet bekeert op de prediking van Jezus Christus. Zij verwerpt in ongelof de heilsfeiten, die God haar doet verkondigen. Ja, haar verzet tegen God en Zijn Gezalfde groeit en openbaart zich in haar anti-christelijke cultuurstreven. En om deze verwerping van Jezus Christus en haar verharding in de zonde komen de gerichten Gods over de wereld. Maar ook op deze oordeelen verootmoedigt de wereld zich niet. Zij verhardt zich telkens, gelijk ook Farao deed. In Openb. 9 lezen wij dan ook, dat de overigen der menschen, die niet gedood waren door de plagen Gods, zich niet bekeerden. En dat zich niet bekeerden is het angstwekkende in dit laatste bijbelboek.

Maar de Heere laat deze zich niet bekeerende wereld niet ongewaarschuwd. Hij geeft haar Zijn „twee getuigen“. En deze getuigen hebben hun eigen betekenissen voor deze wereld. God heeft aan hun woord en hun gebed verbonden de gerichten over de wereld. Zij profeteeren van deze gerichten en zij onthouden deze gerichten.

Wie zijn deze „twee getuigen“? Hun wijze van optreden doet denken aan Mozes en Elia, (vs. 6). Mozes heeft voor Farao „getuigd“ van de gerichten Gods, en hij heeft gebeden of God Zijn Naam aan Farao heiligen wilde. Door het optreden van Mozes bleef Farao tot het einde toe gewaarschuwd. Zijn verschijning aan het hof was ook nog genade. Mozes was als getuige van God tevens bewijs van de onferming Gods. Na elk gericht kwam de oproep tot geloof en bekeering. Elia heeft van de oordeelen Gods „getuigd“ voor Achab, en door zijn gebed de gerichten over

Israël doen komen, (Jac. 5:17). Door het optreden van Elia bleef Achab gewaarschuwd, en werd hij opgeroepen tot boete en berouw. Zoo was hij nog Gods schoone gave aan het afvallig bondsvolk.

Wanneer wij deze grondtrekken van de Oud-Testamentische getuigen terugvinden in de „twee getuigen“, op wie het einde der eeuwen gekomen is, kunnen wij ons een beeld vormen van hun wijze van optreden. De „twee getuigen“ zijn zij, die voor het front der wereld getuigen van de waarachtigheid Gods in Zijn toorn over de zonde en in Zijn liefde over wie zich bekeert. Zij stellen de wereld schuldig om haar verwerpen van den Christus, en profeteeren van de gerichten Gods. En zij bidden of de Heere Zijn Naam heiligen wil, of Hij nu ook doen wil wat Hij gesproken heeft. Zoo geven deze „twee getuigen“ aan de woorden der profetie hun doorwerking in deze wereld, dat er genade is voor wie zich bekeert en eeuwig verderf voor wie in zijn zonde blijft. Johannes ziet deze „twee getuigen“ met zakken bekleed. In treurgewaden als één permanent protest tegen de zonde, de ongerechtigheid, en als één doorgaand leeddragen over een wereld, die haar verderf tegemoet gaat, die steeds gaat bloeden aan duizend wonden en straks geheel ten onder gaat. Deze „twee getuigen“ zijn niet opgetreden in eigen kracht, maar in hen werkt de kracht van den Geest. Die thans alle zonde en ongerechtigheid gaat wegbranden uit de wereld naar het recht van Christus' kruis. In het woord dezer „getuigen“ treedt dan ook de wereld tegemoet de zuiverende, reinigende en heilgende gloed van den Geest des Heeren, zoodat hun woorden ook een vuur is, dat de menschen, die zich niet bekeeren, verteert. En zij profeteeren voor het front der wereld 1260 dagen. Dat is heel den tijd van Christus' hemelvaart tot aan Christus' wederkomst. Zij gaan dus uit de wereld niet meer weg. Zij blijven tot het einde. Zij volcinden hun getuigenis.

Zoo komt er spanning in het optreden van deze getuigen, oneindig veel grooter dan in het optreden van Mozes en Elia. Want Johannes ziet de gerichten zwaarder worden. De wereld wordt al meer verdorven. Zij schrompelt al meer weg onder de gerichten Gods. En na elk oordeel bekeert de wereld zich niet, maar groeit zij in haar verzet om zich Gode te onderwerpen. En na elk gericht treden de getuigen weer op en blijven profeteeren en profeteeren. Zij mogen en kunnen niet meer weg, hoe groot de haat der wereld ook wordt vanwege hun getuigenis. Deze „twee getuigen“ zijn dus Gods laatste geschenk aan de wereld. Nu blijft zij tot het laatste toe opgeroepen tot geloof en bekeering. En dit laatste geschenk vertolkt al Gods lankmoedigheid. Deze is zóó groot, dat Hij Zijn getuigen er om laat doodslaan op de brede straat der groote stad, (vs. 8).

Wie heeft nu waarachtig lief? Hij, die uit den Geest leert „getuigen“ tot de wereld en leert bidden voor de wereld. Wie heeft nu waarachtig lief? Hij, die uit den Geest zijn plaats vindt aan het front der wereld en daar door den Geest en uit het Woord profeteert en bidt. Er wordt zóó veel over de kerk geklaagd, dat zij haar roeping in deze wereld niet verstaat, die bezig is dood te bloeden aan haar wonden. Maar hebben deze klagers dan wel op de getuigen gelet op deze boetgezanten, verwekt uit den Geest en profeteerend door den Geest? Zij zijn Gods schoonste, maar ook Gods laatste geschenk aan deze wereld. Deze getuigen hebben waarachtig lief. Zij protesteeren tegen de zonde. Zij blijven „getuigen“ van Jezus Christus. Zij roepen op tot geloof en bekeering. Zij hebben zóó lief, dat zij blijven aan het front, totdat zij er doodgeslagen worden. En zij doen hun getuigenis, geleid door den Geest, zóó schoon en zóó zuiver, dat door de oordeelen, die komen op hun woord en hun gebed, de kerk uit de wereld (Mozes) en de wereld uit de kerk (Elia) getrokken wordt. Zij beschadigen het werk Gods niet, gelijk de discipelen het deden in Lucas 9, maar zij spreken en bidden conform het woord der profetie.

Zoo moeten wij de liefde voor de wereld, die haar verderf tegemoet gaat, niet leeren uit onszelf, maar uit de profetie. Dan doorzien wij de lankmoedigheid Gods. Wij zijn Zijn laatste geschenk aan deze zich verhardende wereld. Hij heeft nog zóó lief, dat Hij ons er om dood laat slaan, en onze stem laat verstikken in bloed en vuur en rookdamp. Dan zullen wij ons ook verre houden van alle sentimentaliteit, maar eerst zelf de woorden der profetie „eten“, die zoet zijn in den mond, en bitter in den buik. En zelf de profetie „gegeten“ hebbende, zullen wij tot het einde toe „getuigen“.

Wie dat doet, heeft waarachtig lief.

H.

v. d. B.

IEDERE POST BRENGT ONS BESTELLINGEN OP RONDOM DE REFORMATIE

door A. JANSE

WAS DE UWE DAAR OOK REEDS BIJ?

Zie advertentie op blz. 352.

KERKELIJK LEVEN

„Het verbond Gods“. (V.)

Verleden week beloofden we, nog wat uit de oude doos te zullen ophalen.

We gaan daartoe weer een uitstapje maken eerst naar de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland, en daarna naar die in Amerika. De een wil met ons niet samenleven, wij met haar wel; met de andere onderhouden we nauwe betrekkingen.

Letten we eerst nog eens op het reeds genoemde vragenboekje, dat van chr. geref. zijde is verschenen, en waaruit ik in „De Bazuin“ van 9 Sept. 1927 enkele aanhalingen gaf. Volgende vragen en antwoorden zijn daaruit opmerkelijk:

V. Hoe denken wij over het genadeverbond?

A. Het genadeverbond is de weg langs welke God door Christus den Borg tot eigendom wordt van den zondaar en hij het eigendom Gods, het is opgericht terstond na den val met den UITVERKOREN ZONDAAR...

V. Hebt gij niet opgemerkt, dat de betekenis van het genadeverbond met den vrede raad bij de Gereformeerden zeer weinig verschilt?

A. O zeker, maar het verschil is duidelijk, daar de vrede raad van eeuwigheid is en het genadeverbond in den tijd opgericht, in den vrede raad zijn de partijen Vader, Zoon en H. Geest, in het genadeverbond een genadige God en de UITVERKOREN zondaar, waaruit Christus als Hoofd en Middelaar staat, in den vrede raad ligt Gods voornemen, in het genadeverbond begint de uitvoering van dat voornemen, in den vrede raad is het toekomstig heil des zondaars nog verborgen, en in het genadeverbond wordt dat heil geopenbaard.

V. Is er met de vereeniging ook een vreemd gevoelen omtrent de kerk ingeslopen?

A. Ja, dat gevoelen blijkt hierin, dat gelijk men in de leer van het genadeverbond spreekt van een soort bondelingen, n.l. de geloovigen in Christus, en onwillekeurig de bloote belijders ook onder de recht geloovigen telt, zoo rekent men de leden der kerk, wij men het hart niet kan peilen tot het mystieke lichaam van Christus, hoewel de ervaring het wel anders leert.

V. Is onze verklaring van de kerk ook weer verschillend?

A. Ja, gelijk wij in de leer van het genadeverbond twee soorten bondelingen erkennen, n.l. uitwendig bewelddadigen en inwendig begenadigden, zoo laten wij in onze verklaring van de kerk het oordeel des harten aan God over, maar gelooven op grond van Gods Woord, en volgens de openbaring der kerk van alle tijden, dat geveinsden en oprechten zich onder een mengen.

Ook hier een duidelijke en m.i. verkeerde poging, om tusschen verbond en verkiezing een nauw verband te leggen. Maar daarnaevens een sterk accent (m.i. terecht) op het onderscheid tusschen genadeverbond en vrede raad; een handhaving van de gedachte, dat het genadeverbond in den tijd valt, en niet in de eeuwigheid (al vindt het daarin, net zooals het „werkverbond“, we zouden haast zeggen: natuurlijk, zijn wortel en grondslag en vastheid; en dan weer: bezwaar tegen de theorie, dat Christus, in stee van „Middelaar“ tot „Hoofd“ qua 2e verbondspartij gemaakt wordt. We zijn het met de constructies van den schrijver verder niet eens, nu, evenmin als vroeger, en meenen, dat de auteur zich een verkeerd denkbeeld vormt van de gevolgen der „vereeniging“ (van 1892). Maar ditmaal loopt het alleen over de kwestie van „Middelaar“ dan wel „Hoofd“.

Dat men ook in de Chr. Geref. Kerk — gelukkig — nog wel ruimte heeft voor onderling divergeerende opinies, blijkt wel, als men dit vragenboekje legt naast dat van ds Jongeleen, eveneens chr. geref. pred. Zijn standpunt is alzoo te typeeren:

De kring der bondgenooten is breed. De geloovigen en hun zaad, ook hun natuurlijk zaad, behooren er toe. Niet alleen de uitverkorenen, maar ook de niet-uitverkorenen. In één woord, allen die leven op de erve des Verbonds en aan wie het teken en zegel des Verbonds rechtens is toebediend. (Zie Bazuin, 9 Sept. 1927.)

Inzake de „goederen“ van het genadeverbond, en het daaraan deel krijgen, meent ds Jongeleen:

De goederen van het Genadeverbond. De Apostolische Geloofsbelijdenis omschrijft de goederen als:

„Vergeving der zonde“, „Wederopstanding des vleesches, en een eeuwig leven“.

Aan deze goederen hebben deel al de bondelingen, ook de niet-uitverkorenen. Wij meenen het zoo te moeten stellen. Elke bondeling, wedergeboren of niet, ontvangt van God de aanbidding van het heil in Christus. Deze aanbidding is:

a. Welmeenend.

b. Geeft recht zich de goederen toe te eigenen.

Dit in voorwerpelijken bezit stellen is echter tot zaligheid ongenoegzaam, daarom is noodig geloovige aanvaarding en toe-eigening.

Een onderwerpelijk in bezit stellen is dus noodig en dat gaat langs de lijn van ellende, verlossing en dankbaarheid.

Destijds d

„Hier v
van wat
noemt, m
den, gelij
voor en i
dooree
bieding
aan“; en
„voor w
tegenover
„deel b
bezit g
(Bazuin,

Nog steeds
lijkt me fal
27) geen
keering o
Merkwa
„Bazuin“ 27
(doc. Leng
leen die de
de debatten
van Wisse
Hoofd-dan-w
Jongeleen C
in het gene
tusschen G
Christus er
vgl. „Bazuin
min of mee
n.l. voorgeb
vrienden, d
ook in zijn
Christus al
antwoordt W
ds Kersten

Waar
het HOC
uitgave C
bemerkt,
Christus,
bonds. M
nu Adam
Christus
gebracht.
Wie ons w
over deze
Hoor:

Dus is
verbond?
Boston, s
Verbond
Drieënig
den pe
Woord, c
anders, c
verklare
1928).

Men zal C
ditmaal —
waar het o
het verbond
doch of H
punt. Niet
mag, doch
is. Kersten
Kersten—F
sief ingen
onverholen
zich niet,
argumentat
Kersten's b
vragenboek
het fijne
gen. Van
Lengkeek
Beekamp C
„Bazuin“, L

In het
represent
(waarvar
ZOO; hi
soonlijke

We zullen
gereformeer
aan te voer
theologen r
ook maar
mening m
oogopslag
in zake O
thans niet
auteurs. W
ik zoo ma
Grondt, d

Segt
in Chris
Opdat
ofte der
ende on
dese twe
Later lez

Gelijk
Versoeni
vangehen
achtich
eigensch
de veree
ren (enc